

Escenaris a la Barcelona real

«La ciutat real barcelonina no és pas una vila bufona de la costa, sinó la cinquena, sisena o vuitena regió metropolitana d'Europa»

Un dels efectes de les restriccions a les sales de concert en aquesta irriant era Covid-19 és que estem posant els focus a escenaris que fins ara passaven inadvertits. Bars amb llicència de cafè-concert, locals que pegen de cooperatives, espais culturals autogestionats o clubs que se les han empescat, en fi, per acollir música en directe (i, si pot ser, fer caixa despatxant un grapat de cerveses) a còpia d'aprofitar algun transitable carril administratiu. I nosaltres que ho celebrem.

La mostra més decidida la tenim en el cicle Sala L'H, organitzat per l'ASACC, l'associació de sales, amb l'ajuntament de l'Hospitalet, gràcies al qual cinc escenaris de la segona ciutat de Catalunya han esdevingut epicentres de la (minsa) activitat musical d'aquest mes de desembre. Parlem de la ja contrastada Salamandra, així com d'un parell de clubs de creació moderna, l'Espai Zow1e i The Void (aquest va tenir la punteria d'inaugurar-se el 4 de març, rellevant l'històric Depósito Legal), a més del venerable bar L'Oncle Jack i de la resistent seu 'underground' El Pumarejo, vinculada a una associació sense ànim de lucre i que fa un parell d'anys va aterrar a l'Hospitalet després de ser expulsada de Barcelona (de Vallvidrera), com des de fa un temps passa amb algunes coses més.

Dir que l'Hospitalet és Barcelona potser sona a provocació per a alguns veïns, però, creguin-me, no ho és pas. El fet és que a aquestes sales s'hi arriba tot fent un trajecte ben assumible en metro (o en FGC, que ve a ser el mateix) des de la quadrícula de Cerdà i rodalies. És cert que els horaris nocturns podrien ser més amplis, però aquests dies això no representa cap problema, perquè amb la pandèmia els concerts comencen a quarts de vuit del vespre.

Però hi ha una frontera mental que els barcelonins viuen, vivim, a sang i foc, i que situa una artèria com ara l'Avinguda del Carrilet, si fa no fa, a l'alçada del planeta Mart. A vegades sembla que creuar les rondes representi anar-te'n de safari, i això és perquè hem crescut en l'imaginari d'una Barcelona petita, parcel·lada, a diferència dels habitants de París, Londres... o Madrid. Mentalitat de ciutat de províncies, o de capital. La ciutat real barcelonina no és pas una vila bufona de la costa, sinó la cinquena, sisena o vuitena regió metropolitana d'Europa (depenent del càlcul: parlem de fins a quatre o cinc milions d'habitants), i com sabem, les urbs estan destinades a ser actors de primer ordre en el món que tenim davant dels nassos.

És interessant fer notar que l'Hospitalet, com Badalona o Santa Coloma de Gramenet, podrien ser a hores d'ara districtes barcelonins si Franco n'hagués impulsat les annexions als anys quaranta i cinquanta, seguint l'exemple de la seu del règim. El general volia que Madrid s'enlairés en pes demogràfic, que marqués distàncies amb Barcelona, castigada a no créixer. Així que, al cap i a la fi, la no agregació és una herència del franquisme, i aquesta no la discuteix gairebé ningú. Massa tard per plantejar-ho ara, i potser no cal? D'acord.

Però, fora molt demanar que les administracions prioritzin la dimensió metropolitana en els anys que venen per davant? En transport públic hi ha molta feina a fer (i no parlem de l'L9/L10 o ens posarem a plorar: 22 anys de retard!), i considerant tot el que s'hi juga, els ciutadans de les poblacions limítrofes a Barcelona potser poden començar a preguntar-se si no tenen pas dret a votar a les eleccions en què es tria l'alcalde del cap i casal.

El cicle Sala L'H ens ha ajudat a recordar que el mapa dels escenaris de Barcelona va més enllà de Razzmatazz, Apolo o Luz de Gas, com un reflex de la ciutat que s'obstina a existir encara que les infraestructures no sempre hi acompanyin, i el que és pitjor, no ho facin les mentalitats

de les autoritats polítiques, acomodades en els seus búnquers municipalistes. I bé, aquest dissabte, Fernando Alfaro, a la sala The Void, i Mujeres, a l'Espai Zow1e. Tots dos, a tocar del metro, L1, Avinguda del Carrilet. De res.